

ÜRES FALAK

*Az üres falra árnyvirágot vetít
egy raktáruvvaron árválgató lámpa.
Mint forró vízben a tea ereje,
úgy vegyül fénye éber éjszakánkba.*

*A jövőnkéről, mert már nem csak kettőnké,
ideje volna most újra dönteni.
Sóhajod mintha odaátrol szólna.
Tarkóm üllőjét vérnyomás döngeti,*

*és mellemet pánik rohamozza, mint
határátkelőt a duzzadó tömeg.
Az ajtó mellett sorsára vár csöndben
pár kartondoboz, festmény, papírköteg.*

*Menekülésben csak eddig jutottunk,
és az esthomályt pásztázzuk félvakon.
Idővonaladon hírek szaladnak,
ahogy többtucat zsúfolt személyvagon.*

*Várod talán, hogy kimondjam, indulunk,
s alátámasztom használható érvvel,
de a dobozaink színültig vannak,
szívem pedig már egyikben sem fér el.*

ERDŐ

*A patak emléke mederbe gyült avar,
a lombok emléke ágcsomokra hullt árnyék.
Ködtextúrát bontó örvényeket kavar
két nesztelen sikló, sötét tollú szárnyvég.*

*Bükkfa magasodik dacpáncélba zártan,
kérgén dércsipkézte, hegesedett véset.
A kegyetlen évszak csípős fagymarkában
évgyűrűiből is szorongató prés lett.*

*Kanyargó szekérút kerékvágásában
ostromot tervezget suttogó morajjal,
s a szférát átjárva, mint cikázó áram,
felrázza az erdőt a glóriás hajnal.*

ARS POETICA

*Testem pusztuló bordaketrec,
korhadozó együlékes gálya.
Lelkem kimustrált pálinkafőző,
amely a rothadást desztillálja,*

*hogy sóvárgó poharadba töltve
mulattasson éthosz, rim és refrén,
s érezzem, hogy mégsem értelmetlen
lebegni ez óceányi cefrén.*